

[Vagn Bro.]

Jeg skal da slutte med at sige, at ligesom vi finder, at den stillede Forespørgsel har været paa sin Plads, saaledes er Venstrepartiets Standpunkt ogsaa dette, at man ved Haandhævelsen af de Bestemmelser, der er givet her fra Rigsdagens Side, maa kræve dem gennemført fuldt ud, og at vi er rede til at give alle Magtmidler i Hænde til dem, der netop skal staa i Skudlinien for at gennemføre Folkerepræsentationens Vedtagelser.

Pürschel: Det er overmaade naturligt, at den Panikstemning, kan man vel sige, der har grebet Befolkningen ude omkring, ogsaa kommer til Udtryk her inde paa Rigsdagen. Skal man dømme efter det tilstedeværende Antal af Folketingsmedlemmer, er de i hvert Fald dog ikke grebet af nogen Panikstemning, de synes at tage Sagen med en meget betydelig Ro. Dette kan naturligvis i og for sig tages som et glædeligt Udtryk for, at Folkerepræsentationen ikke er tilbøjelig til at lade sig bevæge af øjeblikkelige Stemninger og Følelser, men jeg kunde dog for mit Vedkommende have ønsket, at der, naar der debatteres et Spørgsmaal, der som dette ganske utvivlsomt sætter Sindene stærkt i Bevægelse, havde været en noget fyldigere Besættelse af Medlemmernes Pladser.

Det er nemlig meget naturligt, at Stemningen er opskræmt af den Række hurtigt paa hinanden følgende grove Forbrydelser, der har fundet Sted. Men jeg tror, at den højtærede Justitsminister har Ret, naar han paa pegede, at saadanne grove Forbrydelser netop ofte indtræffer, om jeg saa maa sige, i Serier, og at de erfaringsmæssigt hver Gang giver Anledning til en saadan Følelse af Uro og Angst. Vi, der er lidt ældre, og navnlig vi, der har haft med Politi og Retspleje at gøre hele vort Liv, erindrer en Række af den Slags stærkt opblussende Stemninger. Jeg minder om den Uro, der i sin Tid greb hele Nordsjælland, da Bulotti begik sit Drab ude i Øverød, hvor det jo var saaledes, at naar man cyklede igennem Nordsjællands stille, poesyldte Egne om Natten — og jeg havde rig Anledning til at gøre det dengang —, saa saa man, at der overalt brændte Lys i Husene. En tilsvarende Stemning finder man dog ikke i Øjeblikket.

Jeg tror altsaa, at naar man vil spørge: Er Grundlaget for Forespørgselen i Orden? Er det rigtigt, at der for Tiden finder en stærk Stigning Sted af de grove Forbrydelser her i Landet? — maa man have Lov til

at sige, at denne Stigning er endnu ikke godtgjort. Den er ikke godtgjort derved, at der inden for en kort Periode har fundet en Række af grove Forbrydelser Sted. Men man skal jo altid stræbe at forstaa de Stemninger, der gør sig gældende, og jeg forstaaer i og for sig godt, at enlige boende Folk, og navnlig gamle Folk, og i ganske særlig Grad Kvinderne, føler sig urolige, naar der kommer Forbrydelser frem af den Karakter som dem, der er begaaet af den allerede nævnte Wagner. Saa er det jo naturligt, at man finder Fejlen hos Lovgiverne. Dem har man jo bl. a. ogsaa til dette, at de skal være Skive for Folkets Vrede i en Situation som denne, og bedre endnu kan man jo finde en Skive, naar man taler om Juristerne og deres misforstaaede Humanitet.

Jeg tror nu, at hvis man vil tage den gennemførte Straffelov som et Udslag af misforstaaet Humanitet, kan man kun gøre det, naar man ikke helt sætter sig ind i, hvad denne Straffelov betyder. Det kan man kun gøre ud fra visse nogenlunde overfladiske Betragtninger af det, der er foregaaet. Jeg skal senere vende lidt tilbage til dette Spørgsmaal.

Man taler ogsaa om den overdrevne Humanitet i Fængslerne, og derom vil jeg gerne sige, at jeg forstaaer meget vel dem, der siger: Det er jo meningsløst, at man omdanner Fængslerne, som det er sagt her, til førsteklases Pensionater. Jeg tror, det er et enkelt Tilfælde, der i særlig Grad har tildraget sig Opmærksomheden, Indrettelsen af et Fængsel for unge Forbrydere, hvor de Folk, der har haft Lejlighed til at se det, synes at mene, at man er gaaet meget vidt i Retning af at indrette det paa en næsten elegant Maade. Jeg har ikke haft Lejlighed til at se det, jeg ved ikke, hvor megen Berettigelse der er i det, men jeg vil gerne understrege, at den moderne Fængselsbehandling her efter min Mening staaer over for sit vigtigste og vanskeligste Problem: Behandlingen af de unge Forbrydere.

Man maa paa den ene Side sætte sig den Opgave, som er rimelig og samfundsmæssigt fuldstændig rigtig, at søge at paavirke disse Folk, saaledes at de kan gives tilbage til Samfundet som gode Borgere, og paa den anden Side sætte sig den Opgave at gøre Opholdet i Fængslerne af den Karakter, at de siger: Der skal vi ikke ind igen! Det er i Virkeligheden meget svært at forene disse to lige berettigede Synspunkter, og det er jo muligt, at man er kommet lidt for langt i Retning af at ud-